

הנבל של דאגדא

אתם יודעים בוודאי שבארצות עתיקות מספרים סיפורים רבים על מה שקרה לפני שנים רבות, אך איש לא יודע איזה מדברים אלה קרו באמת או לאו. אירלנד היא אחת מהארצות האלה. היא עתיקה כל כך שעוד לפני ארבעת אלפים שנה חיו בה אנשים שכרו במכרות, ידעו לארוג בדים ולעשות מזהב תכשיטים מפוארים, שידעו ללחום ולחוקק חוקים, אך איננו יודעים מי היו האנשים האלה, מאין באו ואיך התנהלו חייהם. אנשים אלה השאירו לנו סיפורים נהדרים על מלכים והקרבות שלהם, ועל נשותיהן היפות, אך כל זה קרה לפני זמן כה רב שהסיפורים הם היום תערובות של אירועים אמיתיים ושל מה שאנשים אמרו עליהם ואיש לא יודע מה הוא מה. לסיפורים אלה קוראים אגדות. אחת האגדות היפות ביותר שאספר לכם עכשיו היא אגדה על נבל של דאגדא.

מספרים ששני סוגי אנשים חיו באירלנד. היו אנשים עם שערות כהות וארוכות, ועיניים שחורות, שקראו לעצמם פומוריאנים. הם נלחמו בחניתות דקות וארוכות, עשויות ארד זהוב. היו גם אנשים מגזע אחר, בעלי שערות זהובות ועיניים כחולות. הם נלחמו בחניתות קצרות וכבדות, עשויות ממתכת שחורה. מנהיג היה לאנשים בעלי שערות זהב, שהיה גם הכהן הגדול שלהם, ושמו היה דאגדא. לדאגדא היה נבל קסמים נפלא. הנבל היה יפה מאוד במראה, גדול במידותיו, עשוי מעץ נדיר ומקושט בזהב ואבני חן. ובמיתרים שלו נשמרה מוסיקה נהדרת, שרק דאגדא יכול להוציא אותה מהם. כאשר האנשים התכוננו לקרב דאגדא היה לוקח את נבל הקסמים שלו, שם את ידו על המיתרים ואז נשמעה מנגינת מלחמה, שגרמה לכל לוחם להדק את שריונו, לחבוש את קסדתו ולקרוא "קדימה לקרב!"

וכשהאנשים חזרו מהקרב, עייפים ופצועים, דאגדא היה מוציא את הנבל ומנגן צלילים אחדים, ואז מוסיקה קסומה נשמעה באוויר, כל איש שכח מפצעיו וחשב רק על הכבוד שבו זכה, על חבריו שנפלו בקרב לידו ועל ביטחונם של אישתו ושל ילדיו.

ואז השיר עלה ונעשה חזק יותר, וכל לוחם זכר רק את התהילה שעזרתו הביאה למלך, וכולם קמו ליד שולחנות הגדולים עם כוסות בידיהם וקראו "יחי המלך!"

קרה שבזמן שהפומוריאנים והאנשים בעלי שערות הזהב נלחמו אלה באלה, ומשכנו של דאגדא לא היה שמור כפי שהיה בדרך כלל, אחדים מהפומוריאנים גנבו את הנבל הגדול מהקיר שעליו היה תלוי, וברחו איתו.

הם לקחו את נשותיהם ואת ילדיהם וגם חיילים אחדים הלכו איתם, והם ברחו מהר ורחוק, עד שהתרחקו מאוד משדה הקרב.

כשחשבו את עצמם כבר בטוחים, מצאו מקום בטירה עזובה, סמוך לדרך, תלו את הנבל הגדול על קיר באולם והתיישבו לסעודה.

דאגדא, עם אחדים מלוחמיו, עקב אחריהם. בזמן הסעודה שלהם נפתחה פתאום הדלת ושם עמד דאגדא עם אנשיו. הפומוריאנים קפצו על רגליהם, אך לפני שהספיקו לאחוז בנשק דאגדא קרא "בוא אלי! בוא אלי נבל שלי!"

הנבל הכיר את קולו של בעליו וקפץ מהקיר. הוא הסתחרר באולם, הפיל והרג את כל אלה שעמדו בדרכו ובא ליד אדונו. ודאגדא אחז בנבל, שם את ידו על המיתרים והשמיע שלושה צלילים גדולים וחגיגיים. הנבל ענה במנגינת הבכי שלו הקסומה וכשהמנגינה הזו נשמעה באולם כל נשות פומוריאנים הורידו את ראשיהן ופרצו בבכי, הגברים הפנו את ראשיהם הצדה והילדים התייפחו.

שוב נגע דאגדא במיתרים והפעם הם השמיעו מוסיקה עליזה. וכשלוחמי פומוריאנים הצעירים

שמעו אותה, התחילו לצחוק וצחקו עד שהכוסות
נפלו מידיהם, והחניתות מאחיזתם, ובזמן שהיין
זרם מהכלים השבורים הם צחקו וצחקו עד שגופם
נעשה חסר אונים מרוב צהלה.

שוב העביר דאגדא את ידו על המיתרים, אך
הפעם בעדינות יתר. נשמעה מוסיקה עדינה ורכה
כמו חלומות ומתוקה כמו שמחה וזו הייתה
מוסיקה של שינה.

כשהיא נשמעה כך נשי פומוריאנים הורידו את
ראשיהן בתרדמה, הילדים עלו על חיק אמם,
הזקנים נמנמו והלוחמים הצעירים נפלו על
מושביהם, עצמו את עיניהם וכל פומוריאנים נרדמו
זה אחרי זה.

כשכולם היו כבר נתונים בשינה עמוקה דאגדא
לקח את הנבל שלו, והוא ואנשיו בעלי שערות זהב
עזבו בשקט את המקום וחזרו בשלום לבתיהם.